

[Niels Westerby.]

Sørensen så et par dage efter blev noget mere positiv i målet, kan man kun glæde sig over, men på det tidspunkt var mulighederne forpasset. Jeg tror, at det ærede medlem hr. Poul Sørensen, hvis han havde sagt, at han var villig til at optage sådanne forhandlinger, kunne have gjort meget til, at vi var kommet i den retning, og jeg tror også, at det var denne holdning, der gjorde det sværere for statsministeren at undgå at skulle forhandle med folkesocialisterne. Jeg ved, at vort initiativ førte til en samtale mellem statsministeren og venstres formand, hr. Poul Hartling. Nu er det jo ikke nemt at vide, hvad der er foregået under denne samtale — jeg ved efterhånden, hvor svært det er at finde ud af, hvad der samtales om mellem politikere, når man ikke selv er til stede — men jeg har ladet mig fortælle, at hr. Poul Hartling ville forhandle med statsministeren om, at nu skulle regeringen føre venstres politik, og at statsministeren ville forhandle med hr. Poul Hartling om, at nu skulle venstre til at føre socialdemokratisk politik, og det er jo klart, at med et sådant udgangspunkt kommer man ikke ret langt. Jeg vil derfor gerne indstændigt opfordre til, at de fire gamle partier en anden gang, hvis det skulle vise sig, at det parlamentariske grundlag, som regeringen har sammen med SF, er svagt, viser større åbenhed over for forsøg på at stable et politisk handlingsprogram på benene, som muligvis engang kan udkrystallisere sig i en regeringsdannelse.

Vi har den holdning over for regeringen, at vi egentlig ikke opfatter os som et oppositionsparti, men at vi så sandelig heller ikke opfatter os som et støtteparti — og jeg lægger megen vægt på at sige dette, at vi heller ikke er noget støtteparti. Det, som vi er loyale imod, er vore synspunkter. Regeringens ve og vel ligger os ikke på sinde, vi er hverken glade for eller kedede af, hvordan det går regeringen. Det, der tæller for os, er den politiske udvikling, de beslutninger, der bliver truffet herinde, samt de synspunkter, der ligger til grund for arbejdet, og som udkrystalliserer sig i lovgivningen. Det er det, der er det afgørende for os; det er det, der tæller. Det vil ikke betyde noget for os, om det vil svække eller styrke regeringen, hvordan vi forholder os. Det, vi af

os selv kræver loyalitet over for, er vor politik og vore synspunkter, og det er også derfor, vi under regeringsforhandlingerne pegede på betydningen af, at man prøvede at stable et politisk handlingsprogram på benene, og dér tænker jeg selvfølgelig på et politisk handlingsprogram, som er anderledes og meget mere vidtrækkende og detaljeret end det, det ret sporadiske protokollet var udtryk for, som man har læst om i bladene.

Dernæst vil jeg gøre et par bemærkninger om skattereformen. Af finansministeren er det tilkendegivet, at han vil stille en række ændringsforslag til det lovforslag, som regeringen har fremsat om kildeskat. Det skal være ændringsforslag, der går ud på nu også formelt at ophæve skattefradragsreglen. Jeg vil sige, som jeg også sagde i går, at jeg mener, det havde været bedre, om regeringen havde indarbejdet disse ændringsforslag allerede i selve lovforslaget, således at ændringsforslagene kunne være indgået i drøftelserne ved første behandling. Man er ikke ved første behandling — og det mener jeg rent principielt — i stand til virkelig at vurdere det kildeskatteforslag, som regeringen har fremsat, når man ikke kan se det i sammenhæng med de ændringsforslag, der altså først kommer senere.

Vi vil gerne medvirke til kildeskattens gennemførelse, det har vi sagt klart under valgkampen; men det, der er det afgørende for os, er, at den bliver gennemført så praktisk som overhovedet muligt. Vi vil gerne have undersøgt, om det vil være muligt at få den administreret af pengeinstitutterne i samarbejde med arbejdsgiverne og skattemyndighederne, og om dette ikke vil være mere praktisk end det foreslåede. Det er klart, at hvis det vil være mere praktisk, at arbejdsgiverne administrerer den, så er vi med til det, men hvis det er mere praktisk, at pengeinstitutterne gør det — og de er villige til at gøre det — så vil vi være med til det. Vi vil derfor bede regeringen om straks at foranledige, at dette bliver grundigt undersøgt. Man kunne jo også tænke sig at gå en mellemvej. Det er jo vitterligt sådan, at administrationen af kildeskatten vil være en byrde for de mindre arbejdsgivere, mens de større virksomheder nok kan klare den; men der skal ikke være nogen befolkningsgruppe,